

עמוס רוג'ר

אינן שלום

במציאות שבה המוסר הפוליטי-חברתי מתערער, והקדמה מזינה את הדורסנות בין יחידים ובין עמים ומטילה צל כבד על ההווה האנושית, מבקש עמוס רוג'ר להציב מראה ולהתעמת עם סוגיות שמטרידות אותו בסדר היום הערכי במדינת ישראל. בתוך כך, הוא יוצר דימויים חזותיים של מפות, אותיות מגולפות וגלגל ישן מבוקע, מחורץ ומגולף שנע על צירו ברצף הזמן החולף, ללא תכלית וללא מוצא.

גוף העבודה – תחביר חדש של אותיות האל"ף-בי"ת העבריות מגולפות בתוך לוח ריבועי המורכב ממאה קוביות עץ, כאזכור לעשרת הדברות המגלמים על פי האמן את גופו הנצחי של המוסר היהודי. כך לדוגמה, המילים הפותחות בלוח "כן תענה", מתפענחות במהופך לדיבר התשיעי: "לא-תענה ברעך עד שקר". את תמונת הראי למציאות שמשקפת בחברה הישראלית יוצר רוג'ר תוך שהוא מטביע את חותמו באמצעות גילוף עמוק עד כאב של קוביות שיצר מקורות של פיגומים ישנים ומשומשים. במפגש הרעיוני בין העולם המקראי המוכר לעולם העכשווי נוצר מעין "שדה סמנטי" של צירופים כחול-לבן ומתווה מטפורי רעוע לשולחן המשא ומתן. ברדי-מייד של שתי הרחבות שולחן מסומנות מפות הנשענות על הקיר כשני שלטי מחאה, כאבן שאין לה הופכין. הוא מצייר בחריטה על צבע לבן את הצעת החלוקה טרם הקמת המדינה ואת גבולותיה הנוכחיים, לרבות סימון "הקו הירוק". הדברים מובאים כעדות וכמחאה על המדיניות הכוזבת של הממשלה, שמביאה כלשוננו "להרס המדינה" תחת השגת פתרון הולם לסכסוך הישראלי-פלסטיני.

החיבור הבין-זמני שזור כחוט השני בגוף העבודה. לוח השולחן המפורק שחלקיו מקובעים ואינם ניתנים להזזה, מזכיר מצד אחד טורים של צירופי אותיות שהתקינו מיסטיקנים יהודים בימי הביניים ולאחריהם, ומצד שני נדמה כי מבנה הסריג הגאומטרי שואב את השראתו מאמנות מושגית נוסח פאול קלה.

בהיעדר מחסומים נורמטיביים, מוסריים וחוקיים, במציאות שבה "כל דאליים גבר", ושבה נורמות התנהגות שיש בהן משום דיכוי והדרה, קהות חושים ואטימות חברתית תופשות את מקומם של שוויון וכבוד לזולת, לא נותרת אפשרות לקיים מערכת יחסים של כבוד הדדי ושל דו שיח לשלום.

אביטל כץ
אוצרת התערוכה